

Sekce právní

Č. j.: 112/22/7700-30133-051278

Všem finančním úřadům, včetně Specializovaného finančního úřadu
Odvolacímu finančnímu ředitelství

Zasláno pouze elektronicky – datovou schránkou

M E T O D I C K Ý P O K Y N

Vyloučení majetku z daňové exekuce

Tento metodický pokyn upravuje postup správce daně za situace, kdy je k exekvovanému majetku uplatňováno právo třetí osoby nebo manžela dlužníka, které nepřipouští provedení daňové exekuce, případně kdy existenci takového práva bude mít správce daně osvědčenu z obsahu spisu. Metodický pokyn má za cíl sjednotit postup správce daně v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, zejména poskytnout správci daně návod, jak posuzovat podané návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce (dále jen „návrh na vyloučení“) a jakým způsobem rozhodovat o vyloučení majetku z daňové exekuce.

Obsah metodického pokynu

OBEČNÁ USTANOVENÍ	2
Právní úprava	2
Předmět řízení	3
Poučovací povinnost.....	3
POSTUP PŘI PRODEJI MOVITÝCH VĚCÍ	4
Tvrzení osob přítomných soupisu	4
Vyloučení věci při provádění soupisu.....	4
NÁVRH NA VYLOUČENÍ	5
Osoba oprávněná podat návrh na vyloučení.....	5
Obsah návrhu na vyloučení	5
Účinky podaného návrhu na vyloučení	6
Lhůta pro podání návrhu na vyloučení	7
Návrh podaný po prodeji majetku	8
DOKAZOVÁNÍ.....	9
Výzva k doplnění návrhu na vyloučení.....	9
Důkazní prostředky a jejich hodnocení	10

Prokázání vlastnického práva	11
Charakter listin.....	12
Problematické aspekty některých důkazních prostředků.....	12
ROZHODNUTÍ O NÁVRHU NA VYLOUČENÍ	14
Lhůta k vydání rozhodnutí.....	14
Vyloučení majetku z daňové exekuce.....	14
Zastavení daňové exekuce	15
Nevyhovění návrhu na vyloučení	16
Zastavení řízení o návrhu na vyloučení	16
Náklady řízení.....	17
ROZHODNUTÍ Z MOCI ÚŘEDNÍ	18
Důvody pro rozhodnutí	18
Postup ve věci rozhodnutí z moci úřední	19
PŘEZKUM ROZHODNUTÍ.....	19
Odvolání	19
Obnova řízení a přezkumné řízení.....	20
Přezkum ve správním soudnictví	20
SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ	21
Vztah k insolvenčnímu řízení	21
Vydání vyloučeného majetku.....	22
Závěrečná ustanovení	22

ČÁST PRVNÍ OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek I. Právní úprava

[1] Účelem právní úpravy je poskytnout právní ochranu třetím osobám, které mají k majetku, jenž byl postižen daňovou exekucí, takové právo, které nepřipouští, aby byla nařízená daňová exekuce provedena a aby se exekučně postižený majetek stal zdrojem pro uspokojení daňové pohledávky.

[2] Právem, které nepřipouští provedení daňové exekuce, je standardně vlastnické právo. Mezi práva nepřipouštějící provedení exekuce lze dále řadit oprávněnou držbu a detenci věci, pokud se detence opírá o právní titul odvozený od vlastníka věci, který není dlužníkem.¹

[3] Manželovi dlužníka svědčí právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce, pokud byl v daňové exekuci postižen majetek, který není součástí společného jmění manželů (je ve výlučném vlastnictví manžela dlužníka), pokud nelze majetek ve společném jmění manželů postihnout v daňové exekuci, nebo pokud byl majetek ve společném jmění manželů postižen ve větším rozsahu, než připouští zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších

¹ Ten, kdo je oprávněn mít věc u sebe, aniž mu svědčí domněnka vlastnického práva (tj. detentor, jehož oprávnění mít věc u sebe je založeno závazkovým titulem, např. nájemní smlouvou), může uplatnit právo na ochranu náležející vlastníku věci svým vlastním jménem a pro sebe.

předpisů, dále jen „OZ“ [ustanovení § 262b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“)].²

[4] Řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce je upraveno v ustanovení § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“).

Článek II. Předmět řízení

[1] Postup pro vyloučení majetku z daňové exekuce se **použije** pro movité věci a nemovité věci, dále i pro peněžité pohledávky a jiná majetková práva. Postup pro vyloučení majetku z daňové exekuce se **nepoužije** pro pohledávky dlužníka z účtu u poskytovatele platebních služeb.³ Nejčastějším předmětem řízení o návrhu na vyloučení majetku jsou movité věci.

[2] Řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce zahájené podáním návrhu na vyloučení vykazuje znaky řízení sporného, ve kterém břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese osoba, jež tvrdí, že jí svédčí právo k majetku nepřipouštějící provedení daňové exekuce (dále jen „navrhovatel“)⁴. Správce daně rozhodne o vyloučení majetku z daňové exekuce též z moci úřední (část šestá tohoto metodického pokynu), zjistí-li z obsahu spisu existenci práva, které nepřipouští provedení daňové exekuce.

Článek III. Poučovací povinnost

[1] Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy dlužníka, a i dalších osob zúčastněných na správě daní (ustanovení § 5 odst. 3 DŘ) a současně je povinen jim poskytnout přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech (ustanovení § 6 odst. 3 DŘ).

[2] Bude-li v průběhu daňové exekuce zpochybněno vlastnické právo dlužníka k exekučně postiženému majetku, správce daně poskytne osobě, kterou dlužník označí jako vlastníka věci anebo o které tuto informaci zjistí správce daně jinak (při jednání nebo dalších úkonech při provádění daňové exekuce), informace potřebné k uplatnění práva nepřipouštějícího provedení daňové exekuce, zejména tedy informace, jaký majetek byl postižen, ve které daňové exekuci a u kterého správce daně je nutné podat návrh.

[3] Správce daně vždy uvede výzvu k uplatnění práva, které nepřipouští provedení daňové exekuce, do dražební vyhlášky [ustanovení § 195 odst. 2 písm. h) DŘ].

² Postup správce daně v případě, kdy je předmětem daňové exekuce majetek ve společném jmění manželů anebo majetek dlužníka či manžela dlužníka, který se považuje za součást jejich společného jmění manželů, je upraven samostatným metodickým pokynem. Aktuálně Metodickým pokynem č. j. 800/21/7700-30133-051108 ze dne 1. 11. 2021, Společné jmění manželů v daňové exekuci.

³ Viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2021, č. j. 15 Af 4/2018-41.

⁴ Die rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017 – 32, je navrhovatel povinen v návrhu „(...) uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (...) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (...); břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštějícího exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně.“

[4] Pokud byl v daňové exekuci postižen majetek, který tvoří společné jmění manželů, nebo majetek manžela dlužníka, který lze použít na úhradu daňových dluhů dlužníka, poučí správce daně manžela dlužníka o právu podat návrh na vyloučení.

ČÁST DRUHÁ **POSTUP PŘI PRODEJI MOVITÝCH VĚCÍ**

Článek IV. **Tvrzení osob přítomných soupisu**

[1] Pokud je v průběhu soupisu movitých věcí dlužníkem nebo další přítomnou osobou tvrzeno vlastnické nebo jiné právo k sepisované movité věci, správce daně toto tvrzení zaznamená do protokolu o soupisu věcí (bod č. 7 tiskopisu protokolu o soupisu věcí). Z protokolu o soupisu věcí musí být patrné, kdo toto tvrzení učinil, komu má právo, které nepřipouští provedení daňové exekuce, svědčit, na jakých skutečnostech tvrzení spočívá a případně jakými listinami svá tvrzení dokládá.⁵

[2] Pokud správce daně v průběhu soupisu movitých věcí shledá pravděpodobným tvrzením osoby přítomné při soupisu, že movitá věc je ve vlastnictví třetí osoby nebo třetí osobě svědčí jiné právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce, bezodkladně tuto třetí osobu písemně uvědomí o provedení soupisu movitých věcí a poučí ji o právu podat návrh na vyloučení [ustanovení § 6 odst. 3 DŘ ve spojení s ustanovením § 208 odst. 3 písm. c) DŘ].⁶

[3] Pokud je tato třetí osoba přítomna soupisu, písemného uvědomění podle předchozího odstavce není třeba. V tomto případě správce daně poskytne poučení třetí osobě již při soupisu a tuto skutečnost poznamená do protokolu o soupisu věcí, který třetí osobě přítomné soupisu předá.

Článek V. **Vyloučení věci při provádění soupisu**

[1] Pokud správce daně v průběhu soupisu movitých věcí shledá, že movitá věc nepatří anebo nemůže patřit dlužníkovi, vyloučí movitou věc ze soupisu již v průběhu provádění soupisu.⁷

[2] Skutečnost, že byla sepsaná věc ze soupisu vyloučena, správce daně v protokolu zdůvodní a uvede listiny či jiné důkazní prostředky, ze kterých toto zjištění v průběhu soupisu movitých věcí vyplynulo. Správce daně k protokolu o soupisu věcí přiloží kopie listin či jiné důkazní prostředky (fotodokumentaci movité věci), které dokazují, že movitá věc je ve vlastnictví třetí osoby, nebo že třetí osobě svědčí jiné právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce.⁸

⁵ Tiskopis Protokol o soupisu věcí je ke stažení na intranetu Finanční správy. Tento tiskopis obsahuje mj. poučení o postupu při vyloučení věcí z daňové exekuce [ustanovení § 208 odst. 3 písm. c) DŘ].

⁶ Tiskopis § 208 – vyrozumění o provedení soupisu (§ 326 odst. 11 OSŘ) je ke stažení na intranetu Finanční správy.

⁷ Tam, kde vystupuje správce daně coby oprávněný z exekučního titulu, použijí se obdobně ustanovení OSŘ upravující postavení oprávněného (ustanovení § 177 odst. 2 DŘ). Ze soupisu se pak dle ustanovení § 326 odst. 10 OSŘ vyloučí věci, u kterých to navrhne povinný a oprávněný s vyloučením vysloví souhlas.

⁸ Pokud je správcem daně při provádění soupisu vozidlo předloženo technický průkaz prokazující vlastnictví třetí osoby (veřejná listina), může správce daně vozidlo pojmout do soupisu movitých věcí pouze tehdy, má-li důvodné

[3] Nebyla-li movitá věc, která dle správce daně nepatří anebo nemůže patřit dlužníkovi, v průběhu úkonu dosud sepsána, správce daně ji do soupisu nepojme.

ČÁST TŘETÍ NÁVRH NA VYLOUČENÍ

Článek VI.

Osoba oprávněná podat návrh na vyloučení

[1] Navrhovatel (třetí osoba nebo manžel dlužníka⁹) má v řízení o návrhu na vyloučení procesní práva srovnatelná s procesními právy daňového subjektu při správě jeho daní.¹⁰ Navrhovatel má právo podávat návrhy (včetně opravných prostředků) a navrhopat provedení důkazů (popř. být přítomen výslechu svědka); v řízení o vyloučení majetku bude navrhovateli doručováno stejně jako dlužníkovi.

[2] Návrh na vyloučení nemůže podat plátce mzdy a poddlužník. Plátce mzdy a poddlužník nejsou osobami, kterým svědčí právo k nároku na výplatu odměny za práci nebo ke vkladové či jiné peněžité pohledávce; je jim v daňové exekuci uloženo příkázané plnění vyplatit v zákonem stanoveném rozsahu správci daně.

[3] Spoluvlastník věci může podat návrh na vyloučení jen ohledně spoluvlastnického podílu, ke kterému tvrdí vlastnické právo. Důvodem pro vyloučení z daňové exekuce nemůže být tvrzení, že spoluvlastník nesouhlasí s postihem spoluvlastnického podílu dlužníka. Oprávnění vyplývající ze spoluvlastnictví exekvované věci může spoluvlastník uplatnit jen v rámci prodeje majetku.

[4] Řízení o návrhu na vyloučení podané osobou, která není oprávněna návrh na vyloučení podat, se podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) DŘ zastaví [článek XX. odst. 1 písm. b) tohoto metodického pokynu].

Článek VII.

Obsah návrhu na vyloučení

[1] Návrh na vyloučení musí obsahovat obecné náležitosti podání (ustanovení § 70 odst. 3 DŘ), tedy musí z něj být zřejmé:

- § kdo návrh činí (označení navrhovatele),
- § čeho se návrh týká (označení daňové exekuce, ve které byl majetek postižen),
- § co se jím navrhuje [vyloučení majetku z daňové exekuce, včetně přesného (nezaměnitelného) označení majetku].

pochybnosti o pravdivosti údajů v technickém průkazu (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 1330/2020 ze dne 9. 9. 2020).

⁹ Pro výčet situací, kdy svědčí manželovi dlužníka právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce, viz článek I. odst. 3 tohoto metodického pokynu.

¹⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018.

[2] Návrh na vyloučení by měl vedle obecných náležitostí podání obsahovat:

- § tvrzení, ze kterého bude vyplývat zachování lhůty pro jeho podání,
- § na základě jakých skutečností má být majetek z daňové exekuce vyloučen (břemeno tvrzení),
- § jakými důkazy mají být tvrzené skutečnosti osvědčeny (břemeno důkazní). Listiny, kterých se navrhovatel dovolává, musí být k návrhu na vyloučení připojeny (ustanovení § 92 odst. 3 DŘ).

[3] Neobsahuje-li návrh na vyloučení všechny obecné náležitosti podání (podání je neúplné) a činí-li jej tento nedostatek nezpůsobilým k projednání, správce daně vyzve navrhovatele, aby ve stanovené lhůtě odstranil vady podání. V případě, že navrhovatel vady neodstraní, stává se návrh na vyloučení neúčinným podáním (ustanovení § 74 odst. 4 DŘ).

[4] Pokud navrhovatel nesplní povinnost tvrzení nebo povinnost důkazní, případně pokud hrozí, že navrhovatel neunese břemeno tvrzení nebo břemeno důkazní, správce daně navrhovatele o těchto povinnostech poučí a vyzve jej rozhodnutím k doplnění skutečností významných pro rozhodnutí a doplnění důkazů k jejich prokázání (postup dle článku XI. tohoto metodického pokynu).

Článek VIII.

Účinky podaného návrhu na vyloučení

[1] Majetek, jehož vyloučení se navrhovatel domáhá, nelze prodat do pravomocného skončení řízení o návrhu na vyloučení. Nařídí dražbu movité nebo nemovité věci, případně vyrozumět o právní moci exekučního příkazu, lze až poté, co bude pravomocně zastaveno řízení o návrhu na vyloučení anebo bude pravomocně zamítnut návrh na vyloučení.

[2] Byla-li již nařízena dražba movitých nebo nemovitých věcí a před zahájením dražebního jednání bylo zahájeno řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, které dosud nebylo pravomocně ukončeno, správce daně rozhodne o zrušení konání dražby (ustanovení § 195 odst. 5 DŘ).¹¹

[3] Pokud je předmětem řízení vyloučení pohledávky z daňové exekuce (například na základě tvrzení navrhovatele, že mu dlužník exekvovanou pohledávku postoupil) a poddlužník byl již vyrozuměn o právní moci exekučního příkazu, rozhodne správce daně o odkladu daňové exekuce (ustanovení § 181 odst. 1 DŘ).

[4] Zákaz prodeje se neuplatní, pokud je předmětem daňové exekuce movitá věc, která se rychle kazí (rychle fyzicky, případně i morálně zastará). Výtěžek prodeje však správce daně ponechá na depozitním účtu DP 3 do pravomocného skončení řízení o návrhu na vyloučení.

[5] Pokud podala zjevně bezúspěšný návrh na vyloučení osoba, která není k tomuto podání věcně legitimována, kdyby byl v návrhu tvrzen důvod, který zjevně nemůže vést k vyloučení majetku z daňové exekuce (například pokud má být majetek dlužníka vyloučen z důvodu

¹¹ Tiskopis „Rozhodnutí o zrušení konání dražby“ je ke stažení na intranetu Finanční správy.

pronájmu navrhovateli), nebo kdyby z jiných obdobných důvodů byl návrh zjevně neopodstatněný (návrh na vyloučení totožného majetku byl opětovně podán shodným navrhovatelem), lze přistoupit k prodeji majetku před skončením řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce.¹²

Článek IX.

Lhůta pro podání návrhu na vyloučení

[1] Návrh na vyloučení lze podat ode dne, kdy byla nařízena daňová exekuce. V případě exekuce prodejem movitých věcí ode dne, kdy byla movitá věc zahrnuta do soupisu movitých věcí.

[2] Lhůta pro podání návrhu na vyloučení činí **15 kalendářních dnů**¹³. Problematika zachování lhůty k podání návrhu na vyloučení je upravena v ustanovení § 35 odst. 1 DŘ; lhůta je zachována také tehdy, pokud navrhovatel podá návrh na vyloučení u jiného věcně příslušného správce daně nebo u nadřízeného správce daně (ustanovení § 35 odst. 2 DŘ). Lhůtu nelze prodloužit (ustanovení § 36 DŘ).¹⁴ Lhůtu lze navrátit v předešlý stav (ustanovení § 37 DŘ).

[3] V případě manžela dlužníka a spoluvlastníka nemovité věci běží lhůta ode dne, kdy jim byl exekuční příkaz doručen (ustanovení § 179 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 220 odst. 1 DŘ).

[4] V případě navrhovatele, který není příjemcem exekučního příkazu, běží lhůta ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o tom, že na jeho majetek byla nařízena daňová exekuce (ustanovení § 179 odst. 4 DŘ). V případě movitých věcí doplněných do soupisu podle ustanovení § 206 odst. 6 DŘ běží navrhovateli, kterému je známo nařízení daňové exekuce, nová lhůta.

[5] Okamžikem rozhodným pro počátek běhu patnáctidenní lhůty (uvedené v odstavci 2 tohoto článku metodického pokynu) je den, kdy navrhovatel „získá úplnou vědomost o tom, že jeho konkrétní majetek byl zahrnut do určité daňové exekuce, jakož i o tom, který správce daně je příslušný k vedení této daňové exekuce.“¹⁵ Není přitom rozhodné, zda úplnou vědomost navrhovatel získal od dlužníka, správce daně nebo jiné osoby. Nelze-li konkrétní datum spolehlivě určit, bude mít správce daně za to, že lhůta běží **ode dne, kdy byla navrhovateli správcem daně doručena písemnost, ze které vyplývá informace o exekučním postihu** (uvědomění o soupisu movitých věcí, vyznění o možnosti podat návrh na vyloučení, rozhodnutí o ceně či dražební vyhláška).

[6] Návrh na vyloučení lze v případě daňové exekuce prodejem movitých věcí a prodejem nemovitých věcí podat nejpozději do zahájení dražebního jednání [ustanovení § 195 odst. 2 písm. h) a § 198 odst. 2 písm. e) DŘ]; pokud majetek není předmětem dražby, nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.

¹² Odpověď na dotaz č. j. 7368/19/7700-30133-051108 ze dne 18. 2. 2019, Prodej majetku, který je předmětem řízení o zjevně bezúspěšném návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.

¹³ Uplatní se obecné pravidlo pro počítání času dle ustanovení § 33 odst. 2 DŘ.

¹⁴ Jedná o lhůtu zákonnou, u které DŘ možnost jejího prodloužení nepřipouští.

¹⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 178/2016 ze dne 31. 10. 2016.

[7] Řízení o návrhu na vyloučení podaném po lhůtě správce daně podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) DŘ **zastaví** [článek XX. odst. 1 písm. d) tohoto metodického pokynu]. Pokud se nejedná o majetek, který byl správcem daně zpeněžen, není tím vyloučen postup správce daně podle části šesté tohoto metodického pokynu.

Článek X. Návrh podaný po prodeji majetku

[1] Pokud před zahájením řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce (případně i po jeho zahájení dle článku VIII. odst. 5 tohoto metodického pokynu) dojde k prodeji majetku, který nebyl ve vlastnictví dlužníka, dochází k přechodu vlastnictví. **Skutečnost, že byl prodán majetek třetí osoby (a nikoliv dlužníka), nelze zhojit uvedením v předešlý stav.** Prodejem předmětného majetku v dražbě dochází k přechodu vlastnického práva k tomuto majetku na vydražitele, a to i tehdy, pokud dlužník nebyl vlastníkem draženého majetku a jeho vlastník o probíhající daňové exekuci nevěděl.¹⁶

[2] Pokud byl exekučně zpeněžen majetek, k němuž existovalo právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce, bude na původním vlastníkovu majetku, aby svůj nárok uplatnil žalobou z lepšího práva¹⁷, případně formou požadavku na náhradu škody dle zvláštního právního předpisu, pokud k exekučnímu prodeji majetku, který nepatřil dlužníkovi, došlo v důsledku nesprávného úředního postupu¹⁸ (např. pokud správce daně nepřihlédl ke tvrzením při soupisu movitých věcí anebo neposkytl poučení o postupu při vyloučení majetku z daňové exekuce).

[3] Pokud původní vlastník majetku uplatní nárok z lepšího práva vůči správci daně (např. předžalobní výzvou) a doloží-li své vlastnické právo (právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce) k majetku, který byl zpeněžen, vyplatí správce daně původnímu vlastníkovu majetku peněžní prostředky získané na úhradu daňovou exekucí vymáhaného nedoplatku. Správce daně o vyplacení vyhotoví úřední záznam, ve kterém zachytí důvody vyplacení. Správce daně není oprávněn vyplatit peněžní prostředky, které náleží přihlášeným věřitelům, přeplatek anebo uhrazené exekuční náklady.¹⁹

[4] Původní vlastník může žalobu z lepšího práva podat nejpozději do 3 let ode dne, kdy se dozvěděl o zpeněžení majetku v daňové exekuci, nejpozději však do 10 let ode dne provedení dražby. Pokud bude žaloba podána po uplynutí lhůty, správce daně namítne promlčení práva na vydání výtěžku zpeněžení.

¹⁶ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. 22 Cdo 1229/2003.

¹⁷ Žalobou z lepšího práva [tj. žalobou na plnění projednávanou ve sporném řízení dle části třetí OSŘ] se může vlastník majetku, který byl v exekuci neoprávněně prodán, domáhat na správci daně či jiném věřiteli, jemuž se dostalo plnění z výtěžku zpeněžení, vydání výtěžku zpeněžení, neboť toto plnění přijal bez právního titulu.

¹⁸ Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

¹⁹ K obdobným závěrům srov. Metodický pokyn č. j. 44790/20/7700-30133-051278 ze dne 28. 8. 2020, Vyplacení výtěžku zpeněžení movité věci soudnímu exekutorovi v případě střetu daňové exekuce a exekuce prováděné soudním exekutorem, odstavec 5 odůvodnění.

ČÁST ČTVRTÁ DOKAZOVÁNÍ

Článek XI.

Výzva k doplnění návrhu na vyloučení

[1] Pokud navrhovatel nesplnil povinnost tvrzení (nevyličil všechny rozhodné skutečnosti) nebo na základě listin připojených k návrhu na vyloučení neunesl důkazní břemeno (předložené důkazy jsou nedostatečné k prokázání tvrzení uvedených v návrhu na vyloučení), správce daně vyzve navrhovatele k doplnění návrhu na vyloučení (analogicky postupem dle ustanovení § 89 odst. 1 DŘ).²⁰ Výzva k doplnění návrhu na vyloučení je rozhodnutím podle ustanovení § 101 DŘ.

[2] Ve výroku rozhodnutí správce daně uvede, v čem je spatřován nedostatek návrhu na vyloučení (nedostatek návrhu správce daně srozumitelným způsobem popíše, aby se k němu mohl navrhovatel vyjádřit).

[3] Výrok rozhodnutí dále obsahuje návod, jak má být návrh na vyloučení doplněn, konkrétně:

- § jaká neúplná tvrzení uvedená v návrhu na vyloučení je nutné doplnit nebo jaké jiné nejasnosti návrhu na vyloučení má navrhovatel vysvětlit, anebo
- § jaká tvrzení uvedená v návrhu na vyloučení je nutné osvědčit listinami, které navrhovatel musí připojit k doplnění návrhu na vyloučení, a případně
- § jaké další důkazní prostředky má navrhovatel předložit k prokázání svých tvrzení.

[4] Správce daně stanoví ve výroku rozhodnutí navrhovateli lhůtu k doplnění podání, která nesmí být kratší než 15 dnů. Lhůtu k doplnění podání lze na žádost navrhovatele prodloužit (ustanovení § 36 DŘ) či navrátit v předešlý stav (ustanovení § 37 DŘ).

[5] Do poučení rozhodnutí správce daně uvede, jaké následky jsou spojeny s neodstraněním nedostatků návrhu nebo nedodržením stanovené lhůty (odstavec 8 tohoto článku metodického pokynu).

[6] Pokud i po doplnění návrhu na vyloučení nejsou předložené důkazy k prokázání tvrzení uvedených v návrhu na vyloučení dostatečné, respektive navrhovatel uvede nová tvrzení, která nejsou osvědčena listinami připojenými k doplnění návrhu na vyloučení, správce daně může navrhovatele opakovaně vyzvat k doplnění podání.

[7] Pokud si navrhovatelem předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, správce daně návrh na vyloučení bez dalšího zamítne (nepostupuje podle odstavce 1 až 6 tohoto článku metodického pokynu) a v odůvodnění uvede ty skutečnosti, které ho vedly k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné.

²⁰ Přiměřeně bude aplikován postup k odstranění pochybností podle ustanovení § 89 odst. 1 DŘ a postup podle ustanovení § 118a a § 267 OSŘ ve spojení s ustanovením § 177 odst. 1 DŘ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32). Postup správce daně bude dán účelem řízení o návrhu na vyloučení a skutečností, že hypotéza ustanovení § 89 odst. 1 DŘ se vztahuje pouze na písemnosti předložené daňovým subjektem, a proto nelze aplikovat metodické řešení k postupu k odstranění pochybností o podaném daňovém tvrzení (článek II. odst. 3 metodického pokynu č. j. 17367/21/7700-10124-011654 ze dne 12. 3. 2021, k postupu k odstranění pochybností).

[8] Nebude-li na výzvu správce daně návrh na vyloučení řádně doplněn (navrhovatel nedoloží další důkazy, případně nerozšíří svá tvrzení), správce daně návrh na vyloučení zamítne (článek XIX. tohoto metodického pokynu).²¹

Článek XII. Důkazní prostředky a jejich hodnocení

[1] Jako důkazní prostředek lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci (ustanovení § 93 DŘ obsahuje demonstrativní výčet).

[2] Správce daně nejprve každý z důkazů prověří z hlediska závažnosti (upotřebitelnost důkazu pro zjištění skutkového stavu), zákonnosti (zda byl důkaz získán a proveden zákonným způsobem), pravdivosti (soulad okolností plynoucích z důkazu se skutečností) a věrohodnosti (míra pravdivosti důkazu, důkazní moc).

[3] Poté správce daně učiní závěr o úplnosti provedeného dokazování, případně o potřebě dokazování doplnit. Správce daně přitom není povinen provést všechny navržené důkazy, takový svůj postup však musí řádně odůvodnit.

[4] Je-li provedené dokazování úplné, správce daně zjištěné důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (ustanovení § 8 odst. 1 DŘ). Správce daně hodnotí důkazy podle své úvahy a posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich

²¹ K rozložení důkazního břemene v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce a povinností správce daně v tomto řízení srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, ve kterém soud konstatoval, že „[o]soba, která činí návrh dle § 179 daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovatelé svědčí právo nepřipouštějící exekuci předmětného majetku). Zde je tedy možno městskému soudu přisvědčit, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštějícího exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně. To ostatně odpovídá jak logice daňového řádu, tak občanského soudního řádu (a jeho části třetí, podle které se postupuje v případě excindačních žalob).“ Uvedený závěr Nejvyšší správní soud doplnil v rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2017-87, ve kterém uvedl, že „[b]řemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovatelé svědčí právo nepřipouštějící exekuci majetku).“

Postup správce daně byl dále rozvinut v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, dle kterého „[v] řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je na navrhovatelé, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (per analogiam § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovatelé předestřel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil.“

Na tento závěr Nejvyšší správní soud odkázal v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Afs 251/2019 – 29, ve kterém doplnil, že „[n]avrhovatelem doložené důkazy má přitom správce daně hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Dospěje-li k adekvátně podloženému závěru, že předložené důkazy si odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, návrh bez dalšího zamítne. Dospěje-li však k závěru, že navrhovatel nesplnil povinnost tvrzení a povinnost důkazní (jím předložené důkazy jsou nedostatečné), je povinen jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit.“

vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. „[S]právce daně není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamena to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Naopak takové závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a také plně podléhá kognici správních soudů.“²² Výsledek svého vnitřního přesvědčení tak musí správce daně přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

Článek XIII. Prokázání vlastnického práva

[1] Způsobilým nabývacím titulem, kterým lze prokázat vlastnické právo, je zejména kupní či jiná smlouva, na základě které dochází k převodu vlastnického práva, případně rozhodnutí orgánu veřejné moci. Existenci vlastnického práva k majetku lze dovodit též z jiných listin, např. listin, které osvědčují zaplacení kupní ceny, výpisů z veřejných a neveřejných registrů.²³

[2] Okamžik nabytí vlastnického práva se odvíjí od právní skutečnosti, se kterou je přechod nebo převod vlastnického práva spojen, přičemž tento může být buď kogentně vymezen zákonem (např. zápis do veřejného registru), nebo dispozitivně sjednán smluvními stranami (např. předání věci anebo zaplacení kupní ceny). Pravidla pro převod vlastnického práva jsou podpůrně obsažena v OZ.

[3] Správce daně vždy zkoumá obsah smlouvy, na základě které dochází k převodu vlastnického práva, zejména ustanovení vztahující se k převodu vlastnického práva. V každém konkrétním případě je nutné zjistit, komu svědčí vlastnické právo, resp. okamžik převodu vlastnického práva.

[4] Pro určení okamžiku převodu vlastnického práva k jednotlivě určené věci ve smyslu ustanovení § 1099 OZ, je rozhodné (pokud se smluvní strany nedohodly jinak), kdy kupní smlouva nabyla účinnosti. U druhově (genericky) určených věcí dochází k převodu vlastnického práva nejdříve okamžikem, kdy lze věc určit dostatečným odlišením od jiných věcí téhož druhu (ustanovení § 1101 OZ).²⁴ K převodu vlastnického práva k movité věci zapsané ve veřejném registru²⁵ dochází zápisem do takového registru (ustanovení § 1102 OZ). Převede-li se vlastnické právo k nemovité věci zapsané ve veřejném registru, nabývá se věc do vlastnictví zápisem do takového registru (ustanovení § 1105 OZ).

²² Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008 č. j. 5 Afs 5/2008-75.

²³ Srov. Odpověď na dotaz Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – zastavení řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce (č. j. 68722/19/7700-30133-051108).

²⁴ K podrobnostem viz Informaci o rozsudcích Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 11/2018-45 ze dne 11. 12. 2019 a č. j. 31 Af 10/2018-54 ze dne 29. 1. 2020, týkajících se návrhu na vyloučení druhově určené věci (pohonných hmot) z daňové exekuce č. j.: 20447/20/7700-30133-050550 ze dne 25. 5. 2020.

²⁵ Demonstrativní výčet veřejných registrů je aktuálně obsažen v čl. V odst. 4 Metodického pokynu č. j. 67266/20/7700-30133-051108 ze dne 3. 12. 2020, Zajištění daně zástavním právem.

Článek XIV. Charakter listin

[1] Důkazním prostředkem bude standardně listina, a to soukromá nebo veřejná.

[2] U **veřejných listin** je presumována jejich správnost. V případě veřejných listin obsahujících nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, zkoumá správce daně pouze jejich pravost (tj. zda pocházejí od orgánu, který je na ní uveden jako vystavitel), nikoliv i pravdivost jejich obsahu. U veřejných listin, které mají charakter osvědčení nebo potvrzení orgánu, hodnotí správce daně nejen jejich pravost, ale i správnost obsahu.

[3] U **soukromých listin** správce daně vždy zkoumá jak jejich pravost, tak i správnost obsahu (pravdivost). Důkazní břemeno ohledně **pravosti** listiny nese ten, kdo z této listiny dovozuje pro sebe příznivé důsledky. Důkazní břemeno ohledně **pravdivosti** listiny pak nese ten, kdo její pravdivost popírá.

Článek XV. Problematické aspekty některých důkazních prostředků

[1] Bude-li navrhovatelem, který je **jediným společníkem jednočlenné společnosti**, doložena (kupní) smlouva uzavřená mezi ním a touto jednočlennou společností, pro kterou je ustanovením § 13 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „ZOK“), vyžadována písemná forma s úředně ověřenými podpisy, a **neobsahuje-li tato smlouva úředně ověřené podpisy**, správce daně za účelem posouzení neplatnosti smlouvy dle ustanovení § 582 odst. 1 OZ a § 588 věty první OZ vždy zkoumá i další (relevantní) skutkové okolnosti uzavření smlouvy, zejména zda tyto okolnosti nezakládají jistotu o obsahu smlouvy a o tom, zda a kdy byla smlouva uzavřena. Pro závěr o absolutní neplatnosti smlouvy dle ustanovení § 588 věta první OZ nepostačuje pouhé zjištění správce daně o absenci úředního ověření podpisů na smlouvě.²⁶

[2] Vyplývá-li vlastnictví navrhovatele k majetku postiženému v daňové exekuci ze **smlouvy o zajišťovacím převodu práva**, nejde o právo, které nepřipouští provedení daňové exekuce, neboť převod vlastnického práva byl zřízen podmíněně za účelem zajištění závazku, zpravidla

²⁶ K posuzování neplatnosti smlouvy srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 7 Afs 230/2020-27, dle kterého „skutečnost, že podpisy na smlouvě uzavřené mezi jednočlennou společností zastoupenou jediným společníkem a tímto společníkem nejsou úředně ověřeny, sama o sobě nepostačuje pro závěr, že tato smlouva je absolutně neplatná podle § 588 věta první OZ pro zjevné narušení veřejného pořádku. Pro takový závěr je nutno zkoumat i další skutkové okolnosti a dospět na základě těchto k závěru, zda i přes absenci úředního ověření nedošlo k naplnění smyslu a účelu právní normy v tomto ustanovení obsažené. Je nutno se zaměřit zejména na to, zda okolnosti konkrétní věci nezakládají jistotu o obsahu smlouvy a o tom, že a kdy byla smlouva uzavřena. (...) [O]rgány finanční správy a následně i krajský soud posoudily věc nedostatečně, zohlednily-li při svém závěru stran absolutní neplatnosti kupní smlouvy dle § 588 věta první OZ pouze absenci úředního ověření podpisů a odmítly-li se zabývat dalšími (relevantními) okolnostmi věci. Při posuzování neplatnosti smlouvy podle § 588 věta první OZ uzavřené mezi jednočlennou společností zastoupenou jediným společníkem a tímto společníkem musí správní orgán hodnotit, zda i přes absenci úředního ověření podpisů na smlouvě nedošlo k naplnění smyslu a účelu § 13 ZOK (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 31 ICdo 36/2020 - 103).“

ze smlouvy o úvěru²⁷. Osoba oprávněná ze zajišťovacího převodu práva může pohledávku zajištěnou zajišťovacím převodem práva přihlásit do dražby [ustanovení § 195 odst. 2 písm. i) DŘ].²⁸ Smlouvou, která prokazuje právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce, je **smlouva o nájmu věci** (včetně smlouvy o tzv. finančním nebo operativním leasingu), na základě které dlužník věc užívá.

[3] Bude-li navrhovatelem doložena toliko tzv. **rámcová smlouva**, převod vlastnictví věci nebude doložen, neboť tato smlouva nezakládá závazkový vztah.²⁹ Správce daně navrhovatele **vyzve** (článek XI. tohoto metodického pokynu), aby předložil jiné relevantní doklady (např. kupní smlouvu týkající se jednotlivé transakce, objednávku, fakturu, přepravní smlouvu či výpis z účtu).

[4] Budou-li navrhovatelem předloženy **faktury**, správce daně vezme v úvahu, že tyto jsou relevantní z účetního hlediska³⁰ (popisují, za co se má zaplatit, způsob platby a datum splatnosti), nejsou však samy o sobě způsobilé podat informace o tom, zda navrhovateli svědčí vlastnické právo. Obdobně **dodací listy**, resp. převodní dodací listy, osvědčují faktický pohyb na tomto dokladu uvedených movitých věcí, nikoliv zda navrhovateli svědčí vlastnické právo.

[5] Pokud navrhovatel argumentuje svou **obchodní praxí**, tato nemá kvalitu smluvního ujednání, musí být nejen konkrétně tvrzena, ale současně prokázána tím, komu taková zvyklost svědčí. Existence určité praxe je otázkou skutkovou, nikoliv právní.

[6] Doloží-li navrhovatel toliko své **čestné prohlášení**, k takovému bude správce daně přistupovat jako k pouhému tvrzení. Čestné prohlášení navrhovatele není důkazním prostředkem ve smyslu ustanovení § 93 DŘ, který by byl s to prokázat skutečný stav věci.³¹ Za listinný důkaz, byť nižší důkazní síly, lze považovat čestné prohlášení třetí osoby odlišné od navrhovatele (např. přepravce dané movité věci).

[7] Pro vyřešení skutkově složitých otázek může správce daně předvolat svědky. Pokud navrhne jako důkaz výslech svědka navrhovatel, musí správce daně výslech svědka provést, nebo odůvodnit, proč je tento důkazní prostředek nadbytečný. V případě **svědecké výpovědi** správce daně zkoumá míru zainteresovanosti svědka na daném případě, resp. pracovní nebo obdobný poměr svědka k dlužníkovi nebo navrhovateli, od čehož se odvíjí vypovídající hodnota svědecké výpovědi. Bude-li navrhovatelem navrženo slyšení dlužníka jako svědka, správce daně posuzuje hodnotu svědecké výpovědi též z pohledu, jaký vztah má dlužník k dané věci (zda ji sám užívá) a jaký má zájem na výsledku řízení. Navrhovatel má právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností (ustanovení § 96 odst. 5 DŘ).

²⁷ Smlouvou o úvěru poskytuje věřitel (úvěrová společnost) dlužníkovi peněžní prostředky. Pokud jsou peněžní prostředky určeny na zakoupení konkrétního majetku, jedná se o tzv. účelový úvěr (jeho předmětem je ale stále poskytnutí peněžních prostředků).

²⁸ Odpověď na dotaz č. j. 15627/14/7001-51000-050165 ze dne 26. 3. 2014, k zajišťovacímu převodu práva ve vztahu k daňové exekuci.

²⁹ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2014, sp. zn. 29 ICdo 26/2012.

³⁰ Zejména pokud splňují náležitosti účetního dokladu dle § 11 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.

³¹ K závěru o nepoužitelnosti jako důkazního prostředku v daňovém řízení dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 77/2005 – 43 ze dne 24. 5. 2006.

ČÁST PÁTÁ ROZHODNUTÍ O NÁVRHU NA VYLOUČENÍ

Článek XVI. Lhůta k vydání rozhodnutí

[1] Správce daně rozhodne o návrhu na vyloučení do 30 dnů ode dne, kdy návrh na vyloučení došel správci daně (ustanovení § 179 odst. 2 DŘ). Jedná se o pořádkovou lhůtu, s jejímž uplynutím zákon nespojuje zánik práva, avšak správce daně je povinen tuto lhůtu dodržet. Případné překročení lhůty nemá vliv na to, jakým způsobem má být o návrhu na vyloučení rozhodnuto.

[2] Povinnost správce daně vyzvat navrhovatele k odstranění případných vad podání tím není dotčena. Běh lhůty se staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá navrhovatele k odstranění vad podání (ustanovení § 34 odst. 1 DŘ).

[3] Nedodržení lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku představuje nečinnost správce daně [ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) DŘ]. Podání, kterým se navrhovatel domáhá ochrany před nečinností správce daně při placení daní, bude posouzeno jako námítka (ustanovení § 159 odst. 6 DŘ).

Článek XVII. Vyloučení majetku z daňové exekuce

[1] V případě, že jsou souhrnně naplněny podmínky pro vyhovění návrhu na vyloučení, tj. návrh na vyloučení byl podán včas, osobou oprávněnou k podání návrhu na vyloučení, přičemž navrhovatel unesl břemeno tvrzení a důkazní břemeno, rozhodne správce daně o vyloučení majetku z daňové exekuce.³²

[2] Správce daně v odůvodnění rozhodnutí uvede zejména ty skutečnosti, které ho vedly k závěru, že vlastnické právo (popř. jiné právo nepřipouštějící provedení exekuce) k majetku postiženého daňovou exekucí svědčí navrhovateli. Závěr o tom, že je vyhověno návrhu na vyloučení, musí mít oporu v doložených důkazních prostředcích.

[3] Správce daně v rozhodnutí sdělí navrhovateli, za jakých podmínek lze vyzvednout zajištěné movité věci vyloučené z daňové exekuce, zejména kdy, kde a případně kontakt na pověřenou osobu (postup při vydání vyloučeného majetku je upraven v článku XXVIII. tohoto metodického pokynu).

[4] Příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a navrhovatel.

[5] Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze **odvolat** do 15 dnů ode dne jeho doručení (ustanovení § 179 odst. 2 DŘ). K podání odvolání je subjektivně³³ legitimován

³² Tiskopis „rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce“ je ke stažení na intranetu Finanční správy.

³³ Dle tzv. subjektivní přípustnosti odvolání přísluší právo podat odvolání pouze tomu účastníku, jemuž byla rozhodnutím způsobena v jeho právech určitá újma odstranitelná tím, že odvolací orgán toto rozhodnutí zruší nebo změní.

ten příjemce rozhodnutí, jemuž byla způsobena újma, která je napravitelná změnou, popř. zrušením rozhodnutí v odvolacím řízení (typicky dlužník, který může mít zájem na tom, aby dluh byl splněn z výtěžku zpeněžení majetku vyloučeného z daňové exekuce, nebo navrhovatel, který se svým návrhem na vyloučení neuspěl zcela).

Článek XVIII. Zastavení daňové exekuce

[1] Po nabytí právní moci rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce správce daně bez zbytečného odkladu **rozhodne o (částečném) zastavení daňové exekuce** podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. d) DŘ, a to v tom rozsahu, v jakém byl vyloučen majetek z daňové exekuce.

[2] Správce daně v rozhodnutí o (částečném) zastavení daňové exekuce označí vyloučený majetek, v odůvodnění tohoto rozhodnutí odkáže na rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce a uvede datum jeho právní moci.

[3] Rozhodnutím o zastavení daňové exekuce pominou účinky spojené s nařízením daňové exekuce ve vztahu k vyloučenému majetku. Vydáním rozhodnutí o zastavení daňové exekuce dojde k zániku zákazu dlužníka nakládat s majetkem (inhibitorium), ohledně něhož bylo prokázáno právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce, a zejména k zániku povinností, které byly exekučním příkazem uloženy dalším osobám (zejména poddlužníkům) v průběhu daňové exekuce.

[4] Proti rozhodnutí o zastavení daňové exekuce nelze uplatnit opravné prostředky (ustanovení § 181 odst. 4 DŘ), tím není dotčeno právo uplatnit námítku (ustanovení § 159 DŘ).

[5] Správce daně po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení daňové exekuce doručí toto rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci katastru nemovitostí a dalším orgánům nebo osobám, které vedou veřejné registry, do kterých bylo zapsáno nařízení daňové exekuce ve vztahu k vyloučenému majetku.

[6] Pokud důvodem pro vyloučení majetku z daňové exekuce bylo právo, které svědčí jinému dlužníkovi, správce daně před vydáním rozhodnutí o zastavení daňové exekuce může dle okolností daného případu přistoupit k postihu tohoto majetku v daňové exekuci vedené proti tomuto dlužníkovi. Správce daně v tomto případě nebude přistupovat k vydání vyloučeného majetku (podle článku XXVIII. tohoto metodického pokynu) a veškeré informace zjištěné o majetku (zejména informace o ceně a o závadách vážnících na majetku) využije v řízení proti tomuto dlužníkovi.

[7] Pokud byl majetek vyloučený z daňové exekuce zastaven pro zajištění daňové pohledávky dlužníka, správce daně posoudí, zda prokázané právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce není také důvodem pro zrušení rozhodnutí o zřízení zástavního práva³⁴.

³⁴ Článek XX odst. 2 písm. a) Metodického pokynu č. j. 67266/20/7700-30133-051108 ze dne 3. 12. 2020, Zajištění daně zástavním právem, ve znění pozdějších novelizací.

Článek XIX. Nevyhovění návrhu na vyloučení

[1] Pokud správce daně na základě návrhu na vyloučení a předložených důkazních prostředků dojde k závěru, že vlastnické právo (právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce) navrhovatele nebylo prokázáno, **rozhodne o nevyhovění** návrhu na vyloučení a majetek z daňové exekuce nevyloučí.³⁵ V rozhodnutí správce daně přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem odůvodní, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že je na místě nevyhovět návrhu na vyloučení. V souladu se zásadou volného hodnocení důkazů správce daně zejména popíše, jakým způsobem posoudil důkazní prostředky, a vyjádří své úvahy, které ho k tomuto závěru vedly.

[2] Příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a navrhovatel.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se lze **odvolat** do 15 dnů ode dne jeho doručení (ustanovení § 179 odst. 2 DŘ). K podání odvolání je subjektivně legitimován ten příjemce rozhodnutí, jemuž byla způsobena újma, která je napravitelná změnou, popř. zrušením rozhodnutí v odvolacím řízení (typicky neúspěšný navrhovatel).

[4] Po nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce pokračuje správce daně v procesu zpeněžení majetku, který byl předmětem řízení o návrhu na vyloučení.

Článek XX. Zastavení řízení o návrhu na vyloučení

[1] Správce daně zastaví řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, pokud

- a) předmětem návrhu byl majetek, který nebyl postižen daňovou exekucí [ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) DŘ],
- b) návrh na vyloučení byl podán osobou, která nemůže podat návrh na vyloučení (není legitimována k jeho podání) a současně nelze toto podání dle obsahu posoudit jako návrh na (částečné) zastavení daňové exekuce [ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) DŘ],
- c) návrh na vyloučení totožného majetku byl podán stejným navrhovatelem, který uvedl stejná tvrzení a uplatnil stejně důkazy [ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) DŘ]; tím není vyloučen postup dle článku XXII. odst. 1 tohoto metodického pokynu,
- d) návrh na vyloučení byl podán po lhůtě [ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) DŘ],
- e) návrh na vyloučení byl podán ohledně finančních prostředků zaslaných navrhovatelem na exekučně postižený účet dlužníka u poskytovatele platebních služeb, a to jak v případě, že peníze jsou stále na exekvovaném účtu, tak i v případě, že peníze byly odepsány a vyplaceny správci daně [ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) DŘ],
- f) návrh na vyloučení byl podán ve lhůtě, avšak majetek, jehož vyloučení se navrhovatel domáhá, byl již prodán, nebo jiným způsobem zpeněžen; typicky prodejem věcí rychle se kazících [dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) DŘ],

³⁵ Tiskopis „rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce“ je ke stažení na intranetu Finanční správy.

- g) návrh na vyloučení byl podán poté, co daňová exekuce skončila, tj. došlo k úhradě vymáhaného nedoplatku nebo byla daňová exekuce zastavena [ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) DŘ],
- h) majetek, který je předmětem řízení o návrhu na vyloučení, byl zpeněžen v rámci insolvenčního řízení [ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) DŘ].

[2] Správce daně v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení uvede skutečnosti, pro které nebylo možné v řízení o návrhu na vyloučení pokračovat (tj. skutečnosti, kvůli kterým nebylo možno o návrhu na vyloučení meritorně rozhodnout).

[3] Příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a navrhovatel.

[4] Proti tomuto rozhodnutí se lze **odvolat** do 30 dnů ode dne jeho doručení (ustanovení § 109 odst. 4 DŘ). K podání odvolání je subjektivně legitimován ten příjemce rozhodnutí, jemuž byla způsobena újma, která je napravitelná změnou, popř. zrušením rozhodnutí v odvolacím řízení (typicky neúspěšný navrhovatel).

[5] Pokud byl návrh na vyloučení podán osobou, která návrh na vyloučení nemůže podat, a z obsahu podání lze seznat, které osobě by mohlo svědčit právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce (typicky pokud se dlužník domáhá vyloučení majetku z daňové exekuce, protože vlastníkem postiženého majetku je jiná osoba), správce daně poučí osobu označenou v návrhu na vyloučení o právu podat návrh na vyloučení (článek III. odst. 2 a článek IV. odst. 2 tohoto metodického pokynu), případně sám zvolí postup dle části šesté tohoto metodického pokynu (rozhodnutí z moci úřední).

Článek XXI. Náklady řízení

[1] Exekuční náklady, včetně náhrady hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce, je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně (ustanovení § 182 odst. 1 DŘ). Dlužník má z důvodu presumovaného procesního zavinění na vedení daňové exekuce povinnost nést náklady od zahájení daňové exekuce až do pravomocného rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce (ustanovení § 107 odst. 1 DŘ).

[2] Uplatní-li osoba, která se zúčastnila řízení na výzvu správce daně (např. svědek), svůj nárok ve smyslu ustanovení § 107 odst. 2 DŘ, správce daně o uplatněném nároku vydá samostatné rozhodnutí do 15 dnů ode dne jeho uplatnění a do 15 dnů od vydání tohoto rozhodnutí poukáže ve prospěch této osoby úhradu přiznaného nároku (ustanovení § 107 odst. 5 DŘ).³⁶ Povinnost dlužníka hradit (nést) náklady dle předchozího odstavce tohoto metodického pokynu tím není dotčena.

[3] Výrok o náhradě nákladů řízení není součástí rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce. Bude-li navrhovatel s návrhem na vyloučení věci z daňové exekuce úspěšný, ponese

³⁶ Tiskopis § 107 odst. 5 - Rozhodnutí o nároku náhrady nákladů je ke stažení na intranetu Finanční správy.

své náklady spojené s uplatněním návrhu sám. Úspěšný navrhovatel se může domáhat náhrady újmy podle zvláštního právního předpisu.³⁷

[4] Po právní moci rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce správce daně činí takové kroky, aby došlo k co možná nejrychlejšímu vyskladnění vyloučeného majetku a jeho předání navrhovateli – vlastníkovi věci (článek XXVIII. tohoto metodického pokynu). Náklady, které vzniknou po právní moci tohoto rozhodnutí v souvislosti s prodlením vlastníka s převzetím věci (tj. případné náklady na další skladování nebo manipulaci s věcí), představují pohledávku správce daně, která by nebýt prodlení vlastníka věci, nevznikla. Úhradu nákladů nelze po vlastníkovi věci požadovat v daňovém řízení. Pokud trvá prodlení vlastníka s převzetím věci delší dobu a toto prodlení je spojeno se vznikem nikoliv bagatelních nákladů, a nebudou-li tyto náklady správci daně uhrazeny dobrovolně, bude se správce daně jejich úhrady domáhat žalobou.

ČÁST ŠESTÁ ROZHODNUTÍ Z MOCI ÚŘEDNÍ

Článek XXII. Důvody pro rozhodnutí

[1] Správce daně rozhodne o vyloučení majetku z daňové exekuce i bez návrhu na vyloučení, zjistí-li z obsahu spisu existenci práva, které nepřipouští provedení daňové exekuce. Obsahem spisu jsou i podání, o kterých správce daně dosud nerozhodl anebo pro které bylo řízení o návrhu na vyloučení zastaveno.

[2] Správce daně takto postupuje zejména:

- § pokud v průběhu daňové exekuce vyjde najevo, že postižený majetek nepatří anebo nemůže patřit dlužníkovi,
- § obdrží-li správce daně opožděný návrh, kterým je osvědčeno právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce a současně majetek dosud nebyl v daňové exekuci prodán.³⁸

[3] Správce daně může provést další důkazy, aby bylo postaveno najisto, zda daňovou exekucí postižený majetek skutečně není ve vlastnictví dlužníka. Skutečnost, že majetek nepatří anebo nemůže patřit dlužníkovi, může správce daně dodatečně zjistit z listin, které jsou založeny v katastru nemovitostí nebo v jiných veřejných registrech (například z listin, které si správce daně obstaral při zajišťování podkladů pro ocenění majetku) anebo z listin, které mu byly zaslány dlužníkem (článek VI. odst. 4 tohoto metodického pokynu), třetí osobou či znalcem ustanoveným pro ocenění postiženého majetku.³⁹

³⁷ Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

³⁸ Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 178/2016 ze dne 31. 10. 2016 „[A]ni pozdě podaný návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce nemůže zbavit správce daně povinnosti ověřovat, že ohledně majetku, jenž byl daňovou exekucí postižen, je exekuce přípustná. Pozdě podaný návrh je proto třeba považovat za podnět k zahájení šetření vedoucího v odůvodněných případech k vyloučení předmětného majetku z daňové exekuce z úřední povinnosti.“

³⁹ Např. na základě pravomocného rozsudku o určení vlastnického práva osoby odlišné od dlužníka.

[4] Pokud navrhovatel podá návrh na vyloučení po uplynutí lhůty (článek IX. odst. 1 až 5 tohoto metodického pokynu), přičemž by unesl břemeno tvrzení a důkazní břemeno, správce daně návrh posoudí jako podnět k zahájení řízení a vydá rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce z moci úřední; správce daně za této situace nerozhodne o zastavení řízení podle článku XX. odst. 1 písm. d) tohoto metodického pokynu.

Článek XXIII.

Postup ve věci rozhodnutí z moci úřední

[1] Rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce obsahuje odůvodnění, ve kterém budou uvedeny skutečnosti, ze kterých vyplývá vlastnické právo (popř. jiné právo nepřipouštějící daňovou exekuci) k majetku postiženého daňovou exekucí osoby odlišné od dlužníka, a sdělení, za jakých podmínek lze vyzvednout zajištěné movité věci vyloučené z daňové exekuce.

[2] Příjemcem rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce je dlužník a osoba, které na základě rozhodnutí svědčí právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se lze **odvolat** do 15 dnů ode dne jeho doručení (ustanovení § 179 odst. 2 DŘ). K podání odvolání je subjektivně legitimován ten příjemce rozhodnutí, jemuž byla způsobena újma, která je napravitelná změnou, popř. zrušením rozhodnutí v odvolacím řízení.

[4] Pokud správce daně dospěje k závěru, že právo nepřipouštějící provedení daňové exekuce nelze mít z obsahu části spisu týkající se vymáhání za osvědčené – nelze rozhodnout o vyloučení majetku z daňové exekuce z moci úřední, nevydává o tom žádné rozhodnutí. Správce daně své úvahy, pro které zvažoval možnost rozhodnout o vyloučení majetku z daňové exekuce z moci úřední, vtělí do úředního záznamu (ustanovení § 63 DŘ). Povinnost správce daně vydat rozhodnutí o zastavení řízení o případném návrhu na vyloučení tím není dotčena (článek XX. tohoto metodického pokynu).

[5] Pro postup v řízení zahájeném z moci úřední se jinak přiměřeně použije část čtvrtá a pátá tohoto metodického pokynu.

ČÁST SEDMÁ

PŘEZKUM ROZHODNUTÍ

Článek XXIV.

Odvolání

[1] Podané odvolání má odkladný účinek ve vztahu k prodeji majetku, jehož se napadené rozhodnutí týká (ustanovení § 179 odst. 2 a § 109 DŘ), tj. po dobu odvolacího řízení nelze majetek prodat (v dražbě i mimo dražbu dle ustanovení § 212 a násl. DŘ).

[2] V odvolacím řízení správce daně přihlíží k novým skutečnostem a důkazům. Může-li odvolání podat několik příjemců rozhodnutí a odvolá-li se jen některý z nich, správce daně

zašle kopii odvolání ostatním příjemcům rozhodnutí a vyzve je, aby se k podanému odvolání vyjádřili ve stanovené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů (§ 111 odst. 4 DŘ). Správce daně zjišťuje, zda nejsou dány důvody pro zamítnutí odvolání, a případně rozhodne o odvolání, pokud mu zcela nebo částečně vyhoví (ustanovení § 113 odst. 1 DŘ). Pokud správce daně nerozhodne o odvolání sám, postoupí jej s příslušnou částí spisu a se svým stanoviskem bez zbytečného odkladu odvolacímu orgánu (ustanovení § 113 odst. 3 DŘ). Postup odvolacího orgánu je upraven v ustanovení § 114 a násl. DŘ, přičemž odvolací orgán může napadené rozhodnutí změnit, zrušit a zastavit řízení, nebo odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit (ustanovení § 116 odst. 1 DŘ). Proti rozhodnutí o odvolání vydanému odvolacím orgánem se nelze odvolat a oznámením se stává toto rozhodnutí (a napadené rozhodnutí o návrhu na vyloučení) pravomocným (ustanovení § 116 odst. 4 DŘ).

Článek XXV.

Obnova řízení a přezkumné řízení

[1] Navrhovatel může nové skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vyloučení, uplatnit návrhem na obnovu řízení (ustanovení § 117 a násl. DŘ).

[2] Pokud byla na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikována platná právní úprava, mohou navrhovatel, dlužník anebo správce daně učinit podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vyloučení (ustanovení § 121 a násl. DŘ).

[3] Obnovit řízení nebo nařídit přezkoumání rozhodnutí nelze, pokud došlo k prodeji majetku (článek X. tohoto metodického pokynu) anebo byla daňová exekuce skončena.

Článek XXVI.

Přezkum ve správním soudnictví

[1] Rozhodnutí o odvolání ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce podléhá přezkumu ve správním soudnictví (ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „SŘS“). Řízení ve správním soudnictví není pokračováním daňového řízení (zde řízení o návrhu na vyloučení), ale samostatným řízením s cílem poskytnout ochranu porušeným nebo ohroženým subjektivním právům.

[2] Podání správní žaloby nemá odkladný účinek, současně nelze vyloučit, že navrhovatel (v tomto řízení „žalobce“) navrhne přiznání odkladného účinku žaloby (ustanovení § 73 SŘS), nebo navrhne předběžné opatření (ustanovení § 38 SŘS). Postup správce daně v případě přiznaného odkladného účinku žaloby je upraven v samostatném metodickém pokynu.⁴⁰

[3] Odkladný účinek žaloby ve vztahu k rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno návrhu na vyloučení, nepůsobí zákaz prodeje věci v daňové exekuci. Zakázat správci daně prodat věc může pouze předběžné opatření, kterým správní soud uloží žalovanému správci daně povinnost zdržet se prodeje věci.⁴¹

⁴⁰ Aktuálně Metodický pokyn k odkladnému účinku žaloby, č. j. 75118/20/7700-10123-500852, ze dne 16. 2. 2021.

⁴¹ Viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37.

[4] Pokud navrhovatel ve skutkově složitých případech (zejména pokud v rámci dokazování bylo provedeno fiktivní vypořádání společného jmění manželů z důvodu, že byl postižen v rámci daňové exekuce majetek ve společném jmění manželů ve větším rozsahu, než připouští OZ) navrhuje přiznání odkladného účinku žaloby, může správce daně vyčkat na rozhodnutí správního soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby.

ČÁST OSMÁ SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek XXVII. Vztah k insolvenčnímu řízení

[1] Správce daně po dobu trvání účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení nemůže provést daňovou exekuci [ustanovení § 243 odst. 1 DŘ ve vazbě na ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“)], která by postihovala majetek náležející do majetkové podstaty (ustanovení § 205 a násl. IZ). Zahájení insolvenčního řízení však nebrání správci daně v rozhodnutí o návrhu na vyloučení, neboť rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce anebo jiné rozhodnutí o návrhu na vyloučení nepředstavuje úkon, kterým se provádí daňová exekuce.

[2] Správce daně bezodkladně oznámí insolvenčnímu správci (nebo předběžnému správci), že má u sebe dlužníkův majetek pravděpodobně patřící do majetkové podstaty. Současně správce daně uvede také právní důvod, na jehož základě má tento majetek u sebe (ustanovení § 213 IZ) – zajištění majetku v rámci daňové exekuce.

[3] Pokud insolvenční správce zahrne majetek dlužníka, který je předmětem řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, do soupisu majetkové podstaty, správce daně vydá tento majetek insolvenčnímu správci. Navrhovatel se za této situace může domáhat vyloučení majetku ze soupisu majetkové podstaty v rámci insolvenčního řízení (ustanovení § 225 IZ).

[4] Vyhoví-li správce daně návrhu na vyloučení, aniž by si dosud majetek převzal insolvenční správce, vydá vyloučenou věc osobě, které svědčí vlastnické právo.

[5] Pokud dojde v rámci insolvenčního řízení ke zpeněžení majetku dříve, než bude řízení o návrhu na vyloučení pravomocně skončeno, správce daně řízení o návrhu na vyloučení zastaví [článek XX. odst. 1 písm. h) tohoto metodického pokynu].

Článek XXVIII. Vydání vyloučeného majetku

[1] Správce daně vydá zajištěný majetek bez zbytečného odkladu po právní moci rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce vlastníkov.⁴² O vrácení věcí sepíše správce daně **protokol**.

[2] Nevyzvedne-li si vlastník vyloučený majetek dle podmínek uvedených v rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce, správce daně vyzve vlastníka, aby si majetek vyloučený z daňové exekuce ve stanovené lhůtě vyzvedl, nebo vlastníka vyzve, aby ve stanovené lhůtě správci daně sdělil, kde a kdy je připraven věci převzít (správce daně postupuje analogicky dle ustanovení § 217 DŘ).

[3] Pokud vlastník svěřil vyloučený majetek do užívání dlužníka na základě právního důvodu, který byl prokázán v rámci řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, může správce daně se souhlasem vlastníka přistoupit k vydání majetku přímo dlužníkovi, jakožto řádnému uživateli majetku. Takto správce daně postupuje i v případě, pokud byl z daňové exekuce vyloučen majetek ve společném jmění manželů.

[4] Odmítne-li vlastník věci vyloučené ze soupisu převzít nebo nelze-li je vlastníkov vrátit proto, že není znám jeho pobyt nebo si věci nevyzvedl ve lhůtě stanovené ve výzvě správce daně, správce daně může rozhodnout o jejich propadnutí státu (ustanovení § 217 odst. 4 DŘ ve spojení s ustanovením § 84 DŘ).

Článek XXIX. Závěrečná ustanovení

[1] Dojde-li v průběhu daňové exekuce prodejem movitých věcí nebo prodejem nemovitých věcí ke změně místní příslušnosti, řízení o návrhu na vyloučení dokončí správce daně, který daňovou exekuci nařídil (ustanovení § 185 odst. 3 DŘ).⁴³

[2] Odpověď na dotaz nebo jinou metodickou pomůcku, vydanou přede dnem účinnosti tohoto metodického pokynu, nelze použít při řešení obdobného skutkového případu, pokud poskytuje odlišné metodické řešení, než které zavádí tento metodický pokyn.

[3] Tento metodický pokyn nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni jeho vydání.

Ing. Milan Tvrdík
ředitel odboru a zástupce ředitele sekce

⁴² Správce daně vystupuje vůči vlastníkov majetku v pozici jeho dlužníka a povinnost vydat majetek představuje dluh. Místem plnění je v obecné rovině dle ustanovení § 1955 OZ sídlo dlužníka, jde-li o nepeněžitý dluh (analogicky dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 2234/2008).

⁴³ Zápis ze semináře metodiků vymáhání daní a insolvenčního řízení č. j. 45080/14/7001-51300-010661 ze dne 28. 5. 2014.

Na vědomí:

Ministerstvu financí, Odbor 32 Daňová legislativa

Ministerstvu financí, Odbor 39 Správní činnosti

Generálnímu ředitelství cel

Sekci metodiky a výkonu daní Generálního finančního ředitelství

Sekci daňové kontroly a analytiky Generálního finančního ředitelství

Odboru daňového procesu Generálního finančního ředitelství

Oddělení soudních a správních agend Generálního finančního ředitelství

Oddělení právně-analytickému Generálního finančního ředitelství

Sekci informatiky Generálního finančního ředitelství